Y:

ואפי' יוסי ברבי יהודה לא קאמר אלא

דעץ אבל דחרם לא רב יצחק ברא יהודה הוה

רגיל קמיה דרמי בר חמא שבקיה ואזילם לרב

ששת יומא חד פגע ביה אמר ליה אלקפמא

נקטן ב ריחא אתי לה ליד משום דאזלת לך

לקמיה דרב ששת הוית לך כי רב ששת

א"ל לאו מש"ה מר כי בעינא מילתאם פשים

לי מסברא כי משכחנא מתניתא פרכא לה

רב ששת כי בעינא מילתא מיניה פשים לי

ממתניתא דכי נמי משכחת מתניתא ופרכא

מתניתא ומתניתא היא אמר ליה בעי מיני

מילתא דאיפשים לך כי מתניתא בעא מיניה

בישל במקצת כלי ה מעון מריקה ושמיפה

או אין מעון א"ל אינו מעון מידי דהוה אהזאה

והא לא תנאי הכי א"ל מסתברא כבגד מה

בגד יאינו מעון כיבום אלא מקום הדם אף

כלי אינו מעון מריקה ושמִיפה אלא במקום

בישול א"ל מי דמי דם לא מפעפע בישול

מפעפע ועוד תניא חומר בהזאה ממריקה

ושטיפה וחומר במריקה ושטיפה מבהזאה

חומר בהזאה שהזאה ישנה בחמאות

החיצונות ובחמאות הפנימיות וישנה לפני

זריקה מה שאין כן במריקה ושמיפה חומר

במריקה ושמיפה שהמריקה ושמיפה נוהגת

ואפי' לרבי יוסי כו'. במסכת סוכה בפרק החליל (דף נ:): אבל דחרם

לא. כדאמרינן התם מאי מיעט מיעט חרס: פגע ביה. רמי בר

חמא ברב ילחק: אמר ליה. רמי לרב ילחק: אלקפטין ביו נקטן ריח אתי לה ליד משום דאולם לך קמיה דרב ששם הוים לך כי רב ששם.

משל הוא על גסי הרוח משתדליו יו

לעמוד במקום גדולים [ואמר] הדוכום

אחזני בידי וריח המלוכה נקלט לתוך

ידי. אלקפטא דוכום במסכת שבועות

(דף ו:): איל לאו. לא לגאוה נתכוונתי:

משכחנה יוו מתניתה. דלה המרה הכי

פרכא לה למילמיה דמר דשמעתא

דאמורא במקום מתניתא ליתא:

פשיט ים ממתניתה שמשניות כן סדורות

בפיו כדאמרינן בעירובין (דף סז.)

רב חסדא מרחשן כאן שיפוותיה ממתנית׳

דרב ששת בבן וכי נמי משכחנה כו':

דחיפשיט לך כי מתניתה. מסברה

איפשוט לך וכי תדוק במתניתא תשכח

כוותאי: מידי דהוה אהואה דם חטאת

שניתו על הבגד דתנן במתניתין [לג:]

אין טעון כיבוס אלא מקום הדם:

והה לה מניה הכי. הה לה השכחן

מתניתא דקאי כוותך ואת אמרת

דתפשוט כי מתני׳: [ה״ל] מסתברה

כי בגד. דמתניתין היא: מפעפע.

מתפשט בכל הכלי: חומר בהואה (א)

מבמריקה כו'. בדם חטאת שניתו

על הבגד: מריקה ושטיפה אינה

בפנימיות ואינה לפני זריקה שאין

הכתוב מדבר אלא בנאכלות דסמיך

ליה (ויקרא ו) כל זכר בכהנים יאכל

אותה: הכי גרסי׳ בת״כ כל הקדשים

מנין מ"ל קדש קדשים היא. וסמיך בון

ליה כל זכר בכהנים יאכל אותה:

קדש קדשים היא. ולקמן מפרש דקדש

קדשים לאו דוקא מדאינטריך אותה

למעוטי תרומה דאי קדש קדשים דוקא

אותה למעוטי מאי אתא לאו להדשים

קלים אילטריך וכ"ש (³⁾ לתרומה: אומה. יאכל אותה בתר מריקה

ושטיפה כתיב: אותה כדאמרן. אותה

כשרה ולא פסולה דאפקיה ביו ר'

שמעון לעיל (דף זג.) חטחת שהיתה

לה שעת הכושר ונפסלה: ואם בישל

בנ"ט. נאסרין החולין לזרים. אלמא

בעי הגעלה לפלוט איסור הנבלע

בכלי שלא יאסר: אמר אביי. מודינן

דהגעלה בעי ולא נלרכא האי

דאימעיט מתורת מריקה ושטיפה:

אלא מקום בישול. הא כהו דאמרינן

בקדשים לריך מריקה כל הכלי גזירת

הכתוב היא בדת בו מריקה ושטיפה:

אלא לכדאמר מר. בתורת כהנים

ומורק ושוטף במים במים ולא ביין

כו': במווג. מים ויין כאחד שני חלקי

א) וסוכה נ: סוטה יד: מנחות ב) ולעיל כח:], כם [נעיל נג:], ג) [שכת קטו: וש"נן, ד) ת"כ צו פ"ז ה"ו, וע' תו' לעיל צב. ד"ה יכול, ס) תוספ" תרומות פ״ח הי״ב חולין צז. קיא:, ל על ה" ב ה"גן ניקרא נדבה מ"ג, ויקרא נדבה מ"ג ה"ז, פ"ז ה"ד, כעי"ז לעיל כב", ל ע' ירוש' תרומות פי"א ה"ד, (ובמה"פ), ל ת"כ צו פ"ז ה"ב, ט ןוע"ע מו' ע"ו עו. ד"ה מכאן], י) עי׳ בש״נ לעיל דף

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה חומר בהואה א"כ ל"ל אומה וה"ל:

שינויי נוסחאות

א] בריה דרב יהודה כל"ל *m'm: ב] ואזיל קמיה דרב (יש"ח). בן ואזיל קמיה דרב ששת (יש"ח): ג] נקטן ביד ריחא (יש"ח): ד] מילתא מיניה פשיט (יש"ח): ה] מספל יטן בישל במקצת כלי ומקצת האחר הוא חוץ לאש (ב"ש כי"ב האחר הוא חרץ לאש (ביש כירב מכ"ל, ותמע שמול גירסל, וכן מכ"ל מכ"ל מכ"ל מכ"ל מכ"ל בסכ"ל בסכ"ל בסכ"ל הכל הכלי כל"ל ("ש"ם):

ון ושטיפה כל הכלי כל"ל ("ש"ם):
ון ושטיפה כל הכלי כל"ל לביאמרן ותרומה לא בעי חן כ"ל לביאמרן ותרומה לא בעי בירבא קרא. ותרומה לא בעי הפ"ל למעטי החלימה ל"ל בירבא קרא. ותרומה לא בעי מכ"ל (פר"ד). ופ"ר דמרומה ל"ל כמיל מתיעוני הפילו קדשים כתיב ומימעטי הפילו קדשים קלים וכ"ש מרומה: צון טעם קלים וכ"ש תרומה: מן טעם ישל בה תרומה כו' (*ש"מ) לאניי מתרץ במים ולא בייז כו׳ לחביי מתרק במים ולא ביין כר:
ורכא מתרק בישל במקצת וכר:
ורכא מתמע ברשיי בכל הד'
הישנים שהדיבור אלא מקום
בישול הוא אחר הדיבור הא
מרומה אפיי ביין ודקיים, וכ"מ
מרומה אפיי ביין ודקיים, וכ"מ
במשר רבשיא פיין ודקיים. וכ"מ
במשר רבשיא פיין תקייו ובמיי הרמב"ן לחולין הובל בליקוטים: יאן צ"ל לבדאמר. וכן להלן בשני הפעמים (שחב"י): יבן הא הפעמים הצ"ל (ב"ל להלן. ואולם מרש"י ותוס' נר' דגרסי בלפנינון: יגו ל"ל אם בישל וכ"ם שו] נ"א מריקה בחמין (גליון). והיא גי׳ הרמנ"ם וכ"ה נמטניות ועי׳ תוי"ט מלא"ש רש"ש וקר"ל: מו אלקפטא נקטן ביד מו כו (*ש"מ): יו] המשתדלין (כתר"ר וש"מ). ואלק"כ בק"ל (כתר"ר וש"מ). ואלק"כ בק"ל (ש"מ): לדוות אצל גדולים (ש"מ): יה] ל"ל כי משכחנא (*ש"ח): ים] פשיט לי (ש"ח): כ] ל"ל ישן פשיט לי (נו"מו). בן ל"ל שהברייתות (הגרייב): באן ל"ל מרתתן (גליוו): כבן נד"ו לפ"ט וט"ח וככי"פ נוסף ואמר [נכי"פ ואומר] לי ת"ש דתניא כי הא ואומר] די ת"ש וובית ב מילתא. וכן תיקן בש"מ [ובד" וילנא כפי הנר' נסמן שלא יילנא כפי הנר' נסמן שלא מקומו]: כג] דסמיך כל"ל והד"ח (שמכ"י). ועי' טה"ק: כד] ואפקיה ר"ש לעיל עס ק. כן השקיהו שלעיק לחטאת (ב"ש): כהן נ"ל והא (באהים): כון נכתה"י כדת: כון מבפנים (*ש"ם): כהן הלכך כדרשיי אותה למעוטי תרומה כדרשיי אותה למעוטי תרומה ע"כ דוקא תרומה ולא קדשים קלים דאין מיעוט וכו' כנ"ל (צ"ק). ונש"מ מתקן להלן ודמי לאין מיעוט: כבן נ"ל הבלועין

שימה מקובצת

בישל במקצת כלי. גליון. פיי שמקלת הסחר הוא חוץ לאש א:

(גליון): ל] ע' אות ה':

פשיטא דמפעפע בכוליה ובעי מריקה ושטיפה ואי המבעיא ליה אי מפעפע בכוליה כלי או לא אם כן בשאר

תימה אמאי לא קאמר שהמריקה ושטיפה היא לאחר זריקה מה שאין כן בהואה וי"ל דלא חשיב חומרא אלא מה שלפני זריקה קודם

כפרה שתלוי בעבודת הדם: מראיצמריך אותה למעומי תרומה בו'. דמקדש קדשים הוה ממעטינא קדשים קלים וכל שכן תרומה הלכך כהו דרשינן אותה למעוטי תרומה דוקא ודאי דאין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות: לא צריכא מדאמר או מר מריקה ושמיפה בצוגן. אחר הגעלה הא אפיי בחמיז פירוש תרומה סגי בהגעלה ולא בעיא מריקה ושטיפה בלוגן ופריך הניחא למאן דאמר מריקה ושטיפה בלונן פירוש אחר הגעלה אלא למ"ד מריקה בחמין ושטיפה בלונן דמריקה היינו הגעלה מאי איכא למימר ומשני שטיפה יתירתא דלריך לעשות בקדשים שטיפה יתירתא אחר הגעלה משא"כ בתרומה ויש ללמוד מכאן דכלים האסורין ביו כשמגעילן אין לריך לשוטפן בלונן אחרי כן אף על פי שנוהגין עתה לעשות כן ש:

בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים *בישל במקצת הכלי מעון מריקה ושמיפה כל הכלי מה שאין כן בהזאה א"ל יאי תניא תניא ומעמא מאי אמר קרא יואם בכלי נחשת בושלה ואפילו במקצת כלי: אחד קדשי קרשים וכו': ת"רסימאת אין לי אלא חמאת כל קרשים מנין ת"ל יקרש קרשים היא יכול שאני מרבה את התרומה ת"ל יאותה פרט לתרומה דברי ר' יהודה ר"ש אומר קדשי קדשים מעונין מריקה ושמיפה קדשים קלים אינן מעונין מריקה ושטיפה דכתיב קדש קדשים קדשי קדשים אין קדשים קלים לא מ"ט דרבי יהודה מראיצטריך אותה למעוטי תרומה מכלל דקדשים קלים מעונין מריקה ושמיפה ור"ש אמר לך אותה כדאמרינן ₪ ותרומה לא בעיא שמיפה ומריקה והתניא∞-קדרה שבישל בה בשר לא יבשל בה חלב ואם בישל בנותן מעם יתרומה לא יבשל בה חולין ואם בישל בנותן מעם אמר אביי לא צריכא אלא לדאָמר ™ מר בישל במקצת כלי טעון מריקה ושטיפה כָל הַכלי הא תרומה לא צריך אלא מקום בישול רבא אמר הלא צריכא אלא לדאמר מר יולא ביין במים ולא במזוג האים אפי' ביין ואפי' במזוג יירבה בר עולא אמר לא צריכא אלא לדאמר מר מריקה ושמיפה בצוגן הא אפי' בחמין הניחא למ"ד מריקה ושמיפה בצונן אלא למ"ד מריקה בחמין ושמיפה בצוגן מאי איכא למימר שמיפה יתירתא: מתני יחרבי מרפון אומר בישל יו מתחילת הרגל יבשל בו כל הרגל וחכ"א יעד יו זמן אכילה מריקה ושמיפה מריקה כמריקת הכום ושטיפה כשטיפת הכום מריקה ₪ ושטיפה בצונן

מים ואחד יין: הא. תרומה אפי׳ ביין ומזוג דלא קפדינן אלא אהגעלת איסור הנבלע בו: הכי גרסינן לא נלרכא אלא לכדאמר מר מריקה ושטיפה בלונן הא אפילו בחמין הניהא למאן דאמר מריקה ושטיפה בלוכן אלא למאן דאמר מריקה בחמין ושטיפה בלוכן מאי איכא למימר שטיפה יסירסא: לא נלרכא אלא לכדאמר מר. לקמן (דף א.): מריקה ושטיפה בלוכן. בר מהגעלת חמין הא דתרומה דאימעיט מתורת מריקה ושטיפה סגי לה בהגעלת חמין לחודייהו: אלא למ"ד מריקה בחמין. והיא הגעלה שלהן מהשתא ממאי אימעיט תרומה: ומשני שטיפה יסירסא. בלונן איכא בקדשים בתר מריקה דהוא הגעלת חמין ותרומה לא בעי שטיפת לונן: בותבר' ינשל בו כל הרגל. בלא מריקה ושטיפה ולבסוף הרגל ימרוק וישטוף. וטעמא מפרש בגמרא [מ.]: זמן אכילה כו'. מפרש בגמרא ששם מאי קאמר: **מריקה כמריקש הכוס.** מבפנים ככוס של ברכה כדאמרינן בברכות (דף נא.) שטעון הדחה בפנים ביו ושטיפה מבחוץ:

היה הוא הייך ין ובמה אל קפר בן איא הוצליבה בל היא להוא היין פשרטן הן קומה לפני לי אלים החור היים בל היים בלים ל קרים שלא יהדרו ויבלע ממס הרותחים שליהם וכיכ רב האיו כן נוהגין ולא משום שלא יהדרו ריבלע בו, בזה אין תקנה כי מיד כשהוציאוהו מן המים הרותחים עם עלייתו הוא בולע, כי אי אפשר לצמצם כל כך למהר ולשפוך עליו. ועוד כי אפילו בתוך המים הוא חוזר ובולע את פליטתו ולהכי בעינן שיהיו המים ס׳ ואז אין לחוש אם חוזר ובולע. וסבך למנהג מצינו בפ׳ דם חטאת דקאמר התם גבי מריקה ושטיפה דקדשים לא נצוכה לשטיפה יתירתא, לשון יתירתא משמע שטיפה אחת יתירתא בקדשים דבתרומה לא בעי אלא שטיפה אחת ובקדשים אחת יתירה, ושטיפה דהתם צונן הוא עכ"ל. וכ"ז מדברי התוספות. וכתבו עוד התוספות ועל זה נהגו בשטיפת צונן בכל הגעלות מיהו בקונטרס פירש שם שטיפה היא שטיפת הירות בקורם בין בחודמו לא כל את סטכות החוד לא היה היה היה להיה להיה של החוד להיה להיה להיה להיה לל לפיכך צריך מעם למנהג. והרמב"ם כתב בפ"ה שאחר שהעיל הכלי שוטף אותה וכתב ה"ה זהו לפי דעת קצת מפרשים ממה שאמרו בפ"ד ם הטאת מריקה בחמץ ושטיפה בצונן ויש שאמרו שאינו מטעם זה אלא להעברי החמץ שעליהם ומ"מ כך היא דעת הגאונים והאחרונים שצריכין שטיפה כדברי רבינו עכ"ל. ורבינו כתב בטור י"ד סימן קכ"א לאחר הגעלה ישטפנו בצונן כדרך ששוטפין הכוס וכתב רש"י שצריך שישטפנו מיד במים קרים בעור להעברי החמץ שעליהם ומ"מ מ"ל האחר הצעלה שמים מיד לא נאסר כי אין חוזר ובולע. ומ"מ נוהגים לשטפו מיד וכן ראוי לעשות עכ"ל (נ"י שס). בישל מתחילת הרגל כר. הא דאמר ר' טרפון ברגל ה"ה אפילו ' כל ימות השנה משכח עליו כדי שלא יחוור ויבלע, ור"י כתב שמפילו לא שטפו מיד לא נאסר כי אין חוזר ובולע. מ"מ מה לשכים ואפשר דמשכחת ביה כל יום ויום גיעול (מ"ס"ד מ"כ"כ"):

בישל במקצת כלי מעון מריקה ושמיפה כל הכלי או אינו מעון. תימה מאי קמבעיא ליה ומאי ס"ד דרב ינחק אי כשמקנת כלי על האש שמבשל בו [חס] ושאר הכלי לונן קמבעיא ליה אם כן מאי קאמר בישול מפעפע הא לא מפעפע בכוליה כלי ואי בשכל הכלי חס

איסורים נמי תיבעי ליה:

חומר כמריקה ושמיפה כו'.

בג א מיי׳ פ״ח מהל׳ מעה״ק הלכה יג: נד ב מיי' פ"ט מהל' מאכלות אסורות הלכה יא טוש"ע י"ד סימן לג: נה גדה מיי' פרק טו מהלכום מרומום הלכה

מהלכות תרומות הלכה

נו ז מיי פיח מהלי מעה"ק

בו ז מיי שה הלכה יב:

בו ז מיי שם הלכה יד:

בח ח מיי שם הלכה יב

נו ז מיי שם הלכה יב

מוש"ע י"ד סי קכל סע'

ל וע"ש בבילור הגר"א]:

תורה אור השלם

 וּכְלִי חֶרֶשׁ אֲשֶׁר תְּבָשֵׁל בּוֹ יִשְׁבֵר וְאִם בִּכְלִי נְחשֶׁת בָּשְׁלְה ומרק ושטף במים:

2. דַּבַּר אָל אָהַרן וְאָל בְּנְיו לָאמר זאת תוֹרַת הַחָשָאת בָּמְקוֹם אֲשָׁר תִּשְׁחֵט הָעלְה תִּשְׁחֵט הָתשָׁאת לִפְנֵי יְהֹוֶה

קֶדֶשׁ קָּדְשִׁים הָוא: ויקרא ו, יח זיקרא ז, יוד 3. כָּל זְּכָר בַּכּהֲנִים יֹאבַל אֹתְהּ לְּדֶשׁ קָּרְשִׁים הָוא: ויקרא ו, כב

מוסף רש"י

אלא מקום הדם. ולא כל הכגד

ליקומים

במים ולא ביין כו', (שאר משקין מבליטין ולא מפליטין והמים מפליטין ולא מבליטין) לפיכך אין הגעלה בשאר מיני משקין אלא במים. ואש"ג דגבי ומורק ושוטף במים ולא במים ולא במוו במים ולא ביין ולא במוו ואמרינן בפרק דם חטאת הבתרומה מפילו ביין ואפילו היו אמרינן בפרק דם חטאת המים היו אפילו ביין ואפילו במזוג, ההיא אביי הוא דאמרה במזוג, מריקה ושטיפה דצונן ולענין מריקה ושטיפה דצונן אמרה, אבל הגעלה דחמין אמרה, אבל הגעלה דחמין דמפליט איסורין במים היא ודאי. אי נמי קסבר אביי יין ומזג . מפליטיו הז וחומר הוא בקדשים מפליטין זון חוומר הוא בקוטים אבל שמן ושומן וחלב וכיוצא מהן ודאי מבליעין ואין מפליטין. ומיהו רבא פליג עליה דאביי בפרק דם חטאת ומוקי לה במלתא אחריתי. ולדידיה אפילו במרוג אחוינה, ודידיה אפיקד ביין ומזג אין מגעילין בתרומה ובשאר איסורין שבתורה ואין צריך לומר בשאר כל המשקין. .. (רמכ"ן חולין קח ע"ב) ובה שכתב מר דיש אומרים שאין מגעילין שחדשה ומאותה ראיה ממש. עוד היה אומר לנו ששאר משקין מבליעין ולא מפליטין משקין מבליעין ולא מבליעין. והמים מפליטין ולא מבליעין. ועל כן היה אומר לנו דמותר להגעיל אפילו כלי בן יומו ואע"פ שאין במים ששים כנגד כל הכלי אע"פ שרבינו יצחק ז"ל בעל התוספות אסר. וילדות היתה בי והעזתי פני בו ודנתי לפניו, וזאת היתה תשובתי, אם כן אמרתי בשר נבלה שנפל לתוך יורה רותחת עם מים ואין במים יורה רותחת עם מים ואין במים ששים לא תאסר, וכף שנער בה לא תאסר, השיב הרב השומן בעצמו הוא שנבלע מעצמו. אמרתי אם כן מה הועלת, שאף כשאתה מגעיל כלי בן יומו כי נייח הדר בלע פליטת עצמו. אמר אם אתה אומר כן כלי מדין שלא אסרה תורה אלא קדרה בת יומה אסרה תורה אלא קדרה בת יומה כיצד הכשירום. אמרתי יורה קטנה בתוך יורה גדולה ויורה . גדולה בגדנפא כמר עוקבא, או הדרוה בתוכמא מכה עוקבא, או העודה משפקת להעמיד לי דבריו אלו. גם על שאר המשקין אמרתי שהם מפליטין על כרחנו, שהרי קנקנין שנתן גוי לתוכן יון שנינו קנקנים של גוי ויין ישראל כנוס לתוכן אסור בשתיה, ואם השהי אותה עד למהר. מוף דבר לא מצא רבינו חשובה מספקת להעמיד לי דבריו אלו. גם על שאר המשקין אמרתי שהם מאם אתה אותה עד למה אסור, והלא לא פלטו כלל מן היין שבתוכן. אלא אפילו חם היין מפליט יין הבלוע בתוכו כל שכן אם בשל בתוכו יין. רעוד שאם אתה אותר בשקים מעוך היל אותה דברי רבי יהודה זכור כדאיתא התם. במים לא ביין אמר אל אביי אמריקה ושטיפה והתניא קדרה שבשל בה בשר לא יבשל בה חלב ואם בשל בנותן טעם. בשל בה תוכומ לא איין לי אלא חטאת אשר קדשים מעוץ ושנים. לומר דאף בלע של תרומה אוסר עד שיגעיל ויוציא את בלעו ואקשינן ותרומה לא בעיא מריקה ושטיפה. והתניא קדרה שבשל בה בשר לא יבשל בה חלב ואם בשל בנותן טעם. בשל בה תרומה לא ביין במים ולא ביין במים ולא ביין במים ולא ביין. כלומר גבי קדשים גורות הכחוב היא אבל בתרומה דלהוציא הבלע בלבד אפילו במוץ מיליהם צדיך לשוטפן מיד ולאור הגעולה בעוד מים ותחתין עליהם צדיך לשוטפן מיד במים תרוכה דאף בלא העניעל אסור הנבלע בו עכ"ל. אלמא מזג ויין מפליטין זון (משי למניל שופה היא אבל בתרומה דלהוציא הבלל בבוע מים דותחין עליהם צדיך לשוטפן מיד במים היותר של אותר הגעולה בעוד מים ותחתין שליהם בריבו של מונים של מוצר הוא ביר אושל מוצר היות של מוצר הואור הגעול המוצר ביים ובתו של מוצר המוצר מוצר הוא מותר במות בריבו של מוצר המוצר המוצר הוא מות הבר ביים בריבו של מוצר הלאו לתוכר ביו במול במות בריבו של מוצר הואור להצלה למוצר המוצר הבריבו של מוצר הוא לה מוצר המוצר הוא מותר במות הבר ביו כו ביוני הלא מוצר המוצר הוא מוצר המוצר בתי הוא מוצר הלאות להוצר המוצר הוא מוצר התוב הוא ביונים בתיום הלא מוצר הוא מוצר הוא מוצר המוצר הוא מוצר המוצר המוצר המוצר המוצר הוצי הוא מוצר הוא מוצר המוצר המוצר הוא מוצר הוא מוצר המוצר המוצר היוני הוא מוצר המוצר הוא מוצר המוצר הוא מוצר המוצר התוב המוצר הרב ביוני ביוני הלא מוצר הוא מוצר המוצר המוצר המוצר היו מוצר הוא מוצר הוא מוצר המוצר הוא מוצר המוצר